

БЛІДНІЄ СМУТОК ПІД КРАСОЮ

Буває рідко, та відляже від душі,
Але чомусь все рідше відлягає,
Вже надто легко нервам пам'ять зворушить,
Туманом смуток густо осідає.

За досить довгий вік цього в мені "добра"
У пам'яті і в нервах назбиралось –
Бурхливе море і важкагора...
Взялось корою, та не розсмокталось.

Буває важко рівновагу зберегти,
А настрої, як в березні погода,
Із смутку хвилі відкладаються в пласти,
Даремно втраченого часу шкода.

Та нікуди тепер подітися мені,
В безвиході нема чим тішить душу,
Тож проганяю з голови думки сумні –
Тягар, що за плечима, нести мушу.

Бог непідйомного людині не кладе,
Отож неси, нема чого стогнати,
Неси, адже без його волі не впадеш,
Терпи, хоч і доводиться згинатись.

Давно відомо, завтра сонце знов зійде,

Тож потерпи, на сході он світліє,
Після нічної темряви вже день іде,
Мабуть і смуток на душі розвіє.

Прогріються пласти, колись там проростуть
Тонкі, тендітні сходи під росою,
Окріпнуть, випустять бутони й зацвітуть,
А смуток зблідне й зникне під красою.

Дата написання вірша: 2023-03-17